

JÁ TĚ VŠUDE HLEDALA

I.

Můžeš si laskavě nasadit hlavu, zvednout ji
a podívat se mi do očí, když s tebou mluvím?

Nemůže. On ten výstup nezdolá. Prší *fa sol la*, velice
šikmá plocha deště.

Ale Vy – jste-li jeho přítelkyně – všimla jste si těch
svislých nití na jeho předloktí? Lze za ně zatahat.
Někdo vám otevře a vyslyší vás.

A když ne?

Když nezazvoníte, zůstanete mimo dosah Milosti.

Budeme tu překračovat ženu, která do
monotónního štěkotu na kost promoklé dogy,
do jeho opakování, do oné hypnotizující shody věší
háky smíchu. Obětujíc svá žebra, šminky, účes, vše.

Snad jen – kdybyste si před zhroucením zapálila – je
tu šance, že aspoň něco z vás přežije v mastném
prachu nikotinu. Ten jediný odolá agresi těžké
vody.

Prší *fa sol la*, velice šikmá plocha deště.

II.

Už odešla? Už pochopila, že chlap utopený
v alkoholu pro ni nemá kapsy plné perliček, když
sám ocitl se na dně?

A možná to i vypadá, že obouruč vzepřel se
skluzavce, ale to jen své míry zapisuje do archivu
posmrtných bust,

neboť ony tři články utržené z řetězu přírodních sil
nedělají nic jiného, než kopírují city vyňaté
z kontextu lásky: kvasí v nich destrukce, nenávisť.

Prostě tu holku neměl rád.